

köt, hogy ellenségeit legyőzze. A költő megsokszorozza önmagát — képzelt fiai jelképes értelemben a versei —, miközben az újabb „meotiszi ingoványon” kell át-gázolnia. Az ellenfél azonban bennünk is van: s e ponton válik a költemény a nemzeti önismeret dokumentumává — ünneplő hedonizmusunkban, a körülmények reflexévé süllyedő életvitelünkben. A mi „jungi mocsarunk” az ember alkonya bennünk:

*mert a templomok közt volt az idő görbe,
ünnepekkel tért meg, ott ücsörgött s ült le,
fulladt borba, sörbe vagy lepényre sült le.
Körhinta, kőcsipke-rozetta, hasonló:
úri csillag-újság, zodiákus-forgó —*

*De az idő immár kiegyenesítve,
s magzatok: vigyázat, nem lőködni sinre,
soha sinre, soha kerekcselédül
ördög tomporának tempós kerekéül,
esztelen iramban se régi se új kincs,
bővült s újratermelt kínból visszaút sincs.
Ember alkonyába az utat ne lássam,
ahol hajt a Bomlás dögszagú palástban.*

Mintha Petőfit hallanánk, a „vasárnapi nép” jellemzését! A Nagy László-i költészet geometriája nem a kör, hanem ami előrehalad: a meg nem alkuvo egyenes. A győzelmes humánus felé vivő út. Az orpheuszi ars poeticát ezért a hit fogalmazza újra:

*Nyakam hattyúdakra nem tekerem, inkább
ítéletet mondok, ez keményebb, tisztább:
Út, mit ember ad el, út, mit ördög megvesz,
görbül az is körré, mindenestül dög lesz.
Fél-világ ti vagytok, szív, arányzó ész hajt,
s fiúk, hazaértek, fiú, hazaérsz majd.*

A remény nemcsak a költő s a líra új honfoglalását rajzolja meg, hanem a népét is: